

[Erhard Jakobsen]

man kunne begynde på den vej, være meget, meget alvorlig, men også hvis vi begyndte at løse op og sige: ah, nu kan vi godt øse et par milliarder ud her. Så var vi tilbage i det, som erhvervslivet frygter: at man ikke mere holder målet meget højt. Derfor er det så vigtigt, at regeringen på det punkt har været afvisende.

Når statsministeren har givet sig god tid til private samtaler med den forhenværende statsminister, så er det ikke for at fortælle den forhenværende statsminister, at det var ham revnede lige gyldigt, om socialdemokratiet kom med eller ej, så har det sikkert været for at betone, at der vil blive sat meget ind på at bringe socialdemokratiet med ind. Det må jo komme på et eller andet tidspunkt, men jeg er glad for, at regeringen har stået fast på sin holdning, sådan at ingen i erhvervslivet kan være i tvivl om, at den holdning, man har fastlagt, fortsætter man med.

For centrum-demokraterne var både i hr. Anker Jørgensens regeringstid og nu spørgsmålet om valutabalancen det væsentlige, fordi afhængighed af udlandet, øget afhængighed af udlandet, øget afhængighed af den udenlandske gæld, er værre end noget andet. Derfor er det klart, at vi er helt på linje med udtalelserne fra forskellige regeringsmedlemmer om, at der kan komme en situation, hvor man igen må til at tale om, hvordan en ny stramning eventuelt kan finde sted. Så ønskeligt et større forbrug end er med hensyn til forbedring af beskæftigelsen, lige så uønsket er det, når det afsætter sig i et større valutaforbrug, som vi ikke har eksport nok til at betale med.

Der er ikke tvivl om, at samarbejdet med socialdemokratiet, det er ikke noget, der er skubbet ud efter denne afstemning i dag, selvfølgelig er det ikke det, men tiden er heller ikke inde til, at der udstedes trusler. Jeg opfattede også mest hr. Svend Aukens tale som positiv, men der var en antydning af, at vi mødtes jo igen, og der lå lidt truende i det, at det f.eks. gjaldt med hensyn til udenrigspolitikken. Jeg vil sige, at det kan regeringen tage ganske koldt og roligt. Der kan ikke her i folketinget vedtages nogen dagsordener, der er værre end dem, vi har vedtaget, og der kan ikke her i folketinget vedtages en dagsorden, som de mennesker, den berører, regner mindre med end med de tre, man allerede har vedtaget. Det kan man være gan-

ske rolig for, så dér kan regeringen tage situationen ganske roligt.

Hvad forsvarspolitikken angår, kunne man ikke tage det roligt, hvis nogen troede på, at socialdemokratiet her ville føre samme kurs, som man har gjort i udenrigspolitikken, men det er der ingen der tror på. Det er der ingen der tror på at socialdemokratiet tør; der er ingen, der tror på, at socialdemokratiet tør forlade den linje i forsvarspolitikken, som man selv har været med til at bringe til ære og værdighed i dansk politik, og som man selv har stået vagt om. Så er det i hvert fald helt givet, at så bliver det ikke længere nogle få enere i socialdemokratiet, der gør oprør, så bliver det et almindeligt opbrud, og det vil partiets kloge leder utvivlsomt sørge for at undgå, så også dér slipper vi nok over alle hurdlur.

Må jeg så sige til sidst, at opgør – hvis man vil kalde det det – som det, vi har i dag, har vi jo haft en del af. Jeg har med glæde og tilfredshed konstateret, at ved hvert eneste af disse større eller mindre opgør træder der mere og mere tydeligt frem for offentligheden dette billede: regeringen går styrket ud af sådanne opgør, og oppositionen går svækket ud – i den forstand, at man hver gang kan konstatere: der er intet alternativ til den regering, man har. Intet kan gøre en regering stærkere. Den kan blive stærk i kraft af, at der er indre sammenhold – og det er der. Den kan blive stærk i kraft af, at ministrene gør deres arbejde godt – og det gør de. Men et af de allerstærkeste argumenter er, at der overhovedet ikke er andre muligheder for en regering her i landet end den, vi har nu. Det argument synes jeg på ny er blevet understreget under denne debat.

Vi stemmer for finanslovsforslaget.

Maisted (FP):

Efter at fremskridtspartiets medlemmer har hørt på socialdemokraterne i dag, især deres manglende evne til at få tingene til at hænge sammen i forbindelse med deres ændringsforslag, og deres yderligere argumenter, så var vi næsten fristet over evne til at stemme for dette finanslovsforslag. Jeg vil sige, at det har været en svær overvejelse for os at anlægge en klar, saglig linje, som vi gjorde det før folketingsvalget.